

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 105/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., bytom R., vo veci porušenia práva na spravodlivé rozhodnutie v konaniach vedených na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13 C 665/97 a 17 C 1299/97 a na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 12 C 435/98, 17 C 302/97, 20 C 746/99 a 12 C 367/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2003 doručená sťažnosť M. K., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia práva na spravodlivé rozhodnutie v konaniach vedených na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd I“) pod sp. zn. 13 C 665/97 a 17 C 1299/97 a na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd II“) pod sp. zn. 12 C 435/98, 17 C 302/97, 20 C 746/99 a 12 C 367/98.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na spravodlivé rozhodnutie vo vyššie označených veciach s tým, aby ústavný súd označené rozsudky zrušil a priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie v sume 500 000 Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že vo vyššie uvedených konaniach okresný súd I a okresný súd II zaviazal sťažovateľa zaplatiť v prospech viacerých žalobcov rôzne čiastky titulom diét za vykonanú zahraničnú služobnú cestu. Podľa názoru sťažovateľa neboli náležite zohľadnené všetky okolnosti týchto prípadov, a to najmä tá skutočnosť, že podľa zmluvy o dielo mali zamestnanci zabezpečenú stravu v rozsahu jedného hlavného jedla a zahraničné diéty mala uhradiť žalobcom firma STAVEX, ktorá však doposiaľ tieto peniaze sťažovateľovi nepoukázala. Taktiež sa nevzalo do úvahy, že garantom týchto platieb bola na základe uznesenia vlády Slovenská republika.

Z dokladov predložených sťažovateľom a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu I č. k. 13 C 665/97-20 zo 17. februára 2000 nadobudol právoplatnosť 26. apríla 2000.

V konaní vedenom na okresnom súde I pod sp. zn. 17 C 1299/97 uznesením z 21. novembra 1997 bol nárok žalobcu R. N. proti sťažovateľovi vylúčený na samostatné konanie. Toto sa potom ďalej viedlo pod sp. zn. 17 C 139/98 a neskôr pod sp. zn. 17 C 638/00. Vec doposiaľ nie je ukončená, pričom termín ďalšieho pojednávania je určený na 28. máj 2003.

V konaní vedenom na okresnom súde II pod sp. zn. 12 C 435/98 bol rozsudok č. k. 12 C 435/98-36 z 24. júna 1999 vo veci samej potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16 Co 244/00-64 z 22. februára 2001, pričom proti uvedenému rozsudku bolo podané dovolanie ešte 10. mája 2001.

V konaní vedenom na okresnom súde II pod sp. zn. 17 C 302/97 nadobudol rozsudok č. k. 17 C 302/97-60 z 24. marca 1999 právoplatnosť 15. júna 1999.

V konaní vedenom na okresnom súde II pod sp. zn. 20 C 746/99 bol vydaný rozsudok 25. októbra 2000, pričom krajský súd ho potvrdil 29. novembra 2001 a právoplatnosť nadobudol 12. februára 2002.

V konaní vedenom na okresnom súde II pod sp. zn. 12 C 367/98 nadobudol rozsudok č. k. 12 C 367/98-47 z 13. júna 2000 právoplatnosť 12. septembra 2000.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť smerujúcu proti konaniam vedeným na okresnom súde I pod sp. zn. 13 C 665/97 a na okresnom súde II pod sp. zn. 12 C 435/98, 17 C 302/97, 20 C 746/99 a 12 C 367/98 považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Vo veciach vedených na okresnom súde I pod sp. zn. 13 C 665/97 a na okresnom súde II pod sp. zn. 12 C 435/98, 17 C 302/97 a 12 C 367/98 nadobudli rozsudky právoplatnosť ešte pred 1. januárom 2002. Podľa ústavného stavu účinného do tohto dňa bolo možné podať proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov podnet v zmysle čl. 130 ods. 3 ústavy, resp. návrh na individuálnu ochranu práv, ktorý nebol viazaný na zákonnú lehotu. Tento stav sa zmenil s účinnosťou od 1. januára 2002, odkedy je proti rozhodnutiam všeobecných súdov možná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v dvojmesačnej lehote počítanej od ich právoplatnosti. V uvedených veciach uplynula možnosť podania podnetu, resp. návrhu na individuálnu ochranu práv 31. decembra 2001.

Vo veci vedenej na okresnom súde II pod sp. zn. 20 C 746/99 nadobudol rozsudok právoplatnosť 12. februára 2002. Zákonná lehota na podanie sťažnosti uplynula preto 12. apríla 2002.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vo všetkých týchto prípadoch treba sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

Vo veci vedenej na okresnom súde I spočiatku pod sp. zn. 17 C 1299/97 a teraz pod sp. zn. 17 C 638/00 nebolo doposiaľ rozhodnuté vo veci samej. Vec teda nie je na všeobecnom súde právoplatne skončená.

V tejto časti nie je daná právomoc ústavného súdu na rozhodovanie o sťažnosti. Z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv a slobôd je daná iba subsidiárne, pokiaľ o nich nerozhodujú iné súdy. V danom prípade rozhoduje o žalobe proti sťažovateľovi všeobecný

súd, ktorý konanie ešte právoplatne neskončil. Preto má sťažovateľ možnosť domáhať sa svojich základných práv v konaní pred všeobecnom súdom.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na zrušenie rozsudkov a na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, lebo tieto ďalšie požiadavky sa viažu na vyslovenie namietaného porušenia základného práva alebo slobody.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2003